No. 43. 1848.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 10 April.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Publicatie.

BURGEMEESTER en WETHOUDERS der STAD VLISSINGEN;

Gelezen het Besluit van de Edel Groot Achtbare Heeren Gedeputeerde Staten dezer Provincie, van den 15. Julij 1844, No. 1, volgens hetwelk het de begeerte is van Zijne Majesteit den Koning, dat den inhoud der Wet van den 1. Maart 1815 (Staatsblad No. 21) betrekkelijk de viering der aan de Christelijke Godsdienst toegewijde dagen, jaarlijks aan de Ingezetenen worde herinnerd,

Brengen bij deze den inhoud der aangehaalde Wet bij vernieuwing ter kennis van de In- en Opgezetenen dezer Stad en wel door hier te laten volgen de navolgende artikelen, te weten:

ART. 1.

Dat op Zondagen en op zoodanige Godsdienstige Feestdagen, als door de Kerkgenootschappen van de Christelijke Godsdienst dezer landen algemeen erkend en gevierd worden, niet alleen geene beroepsbezigheden zullen mogen verrigt worden, welke de Godsdienst zoude kunnen storen, maar dat in het algemeen geene openbare arbeid zal mogen plaats hebben, dan ingeval van noodzakelijkheid, als wanneer de Plaatselijke Regering daartoe schriftelijke toestemming zal geven.

ART. 2.

Dat op deze dagen, met uitzondering van geringe eetwaren, geene koopwaren hoegenaamd op markten, straten of openbare plaatsen, zullen mogen worden uitgestald of verkocht, en dat kooplieden en winkeliers hunne waren niet zullen mogen uitstallen noch met opene deuren verkoopen.

ART. 3.

Dat gedurende den tijd voor de Openbare Godsdienstoefening bestemd, de deuren der herbergen en andere plaatsen, alwaar drank verkocht wordt, voor zoo verre dezelve binnen den besloten kring der gebouwen liggende zijn, zullen gesloten zijn, en dat ook, gedurende denzelfden tijd, geenerhande spelen, hetzij kolven, balslaan of dergelijke mogen plaats hebben.

ART. 4.

Dat geene openbare vermakelijkheden, zoo als schouwburgen, publieke danspartijen, concerten en harddraverijen, op de Zondagen en algemeene Feestdagen zullen gedoogd worden; zullende het aan de Plaatselijke Besturen worden vrijgelaten hieromtrent eene uitzondering toe te staan, doch niet dan na het volkomen eindigen van alle godsdienst-oefeningen.

ART. 5.

Dat de Plaatselijke Policie zorg zal dragen, ten einde alle hinderlijke bewegingen en gerucht in de nabijheid der gebouwen tot de Openbare Eeredienst bestemd en in het algemeen alles wat dezelve zoude kunnen hinderlijk zijn, voor te komen of te doen ophouden.

ART. 6.

Dat de overtredingen tegen de bepalingen van dit besluit naar gelang van personen en omstandigheden, zullen gestraft worden met eene boete van niet hooger dan *vijf en twintig guldens* of met eene gevangenis van niet langer dan *drie dagen* voor de overtreders die buiten staat mogten zijn deze boete te betalen.

ART. 7.

Dat bij eene tweede overtreding de boete of straf zal verdubbeld worden en wijders alle de te koop gelegde of uitgestalde goederen verbeurd verklaard en de herbergen of andere publieke plaatsen voor eene maand gesloten.

Burgemeester en Wethouders de aandacht der In- en Opgezetenen op de voormelde wetsbepalingen vestigende, noodigen dezelve bij deze uit om door eene stipte opvolging derzelve de bedoeling van het Hooger Bestuur te helpen bevorderen.

En opdat niemand hiervan onkundig zij, zal deze worden afgekondigd en aangeplakt ter plaatse waar zulks gebruikelijk is te geschieden.

VLISSINGEN, den 22. Maart 1848.

Burgemeester en Wethouders voornoemd,
A. VAN DER SWALME.
Ter ordonnantie van Hun Ed. Achtbare,
S. VAN DER SWALME.

NIEUWSTIJDINGEN.

ITALIE.

ROME, den 25. Maart. De vrijwillige bijdragen tot voorziening in de buitengewone behoeften van den oorlog worden dagelijks met steeds toenemende geestdrift ingezameld. Dezen morgen werden op onderscheidene openbare plaatsen tafels met groen laken bekleed, nedergezet, aan welke officieren der burgerwacht zitten, om de bijdragen te ontvangen. Op een dezer tafels nabij de zuil van *Antonius* geplaatst, merkte men de buste van *Pius IX* op. De nieuwsgierige menigte omringt de plaatsen dezer inzameling. *Torlonia* heeft 15,000 Scudi, zijn broeder 3000 Scudi gegeven. Vrouwen brengen goud, juweelen enz. ten offer, en de kardinalen hebben hunne paarden aangeboden voor het bespannen der artillerie-treinen en de keuze aan den bevelhebber der artillerie vrijgelaten. Ook kleedingstukken, schoenen enz. worden in menigte bijeen gebragt.

RUSLAND.

PETERSBURG, den 22. Maart. De keizer zet zijne wapening krachtig voort. Vier legerkorpsen van 40,000 man zijn in de rigting van Polen geëchelonneerd. Daar de wegen zeer slecht zijn, zullen de laatste afdeelingen eerst tegen het einde van April op de westelijke grenzen van Rusland kunnen aanwezig zijn. De reserve van die legercorpsen, uit 54 bataillons en 32 eskadrons bestaande, zal het tweede leger vormen, dat Lithauen moet bezetten, en zal dienen, om de regementen van het groote leger voltallig te houden. Bovendien moeten 10,000 kozakken zich in het begin van Mei bij het groote leger voegen. Het leger van den Kaukasus zal niet verminderd worden.

Prins *Paskewitch* zal het opperbevelschap over het groote leger op zich nemen. Hij bevindt zich thans te Warschau, waar hij de strengste maatregelen neemt om alle uitbarsting in deze oude rampzalige stad onmiddelijk te onderdrukken.

Het bevestigt zich, dat keizer *Nicolaas* er op bedacht is om Gallicie te bezetten en dat hij het daaromtrent eens is met Oostenrijk.

Volgens brieven uit Riga, is het tot nog toe rustig in de Duitsche Oostzee-provinciën; echter duren de marschen van Russische troepen onophoudelijk voort, en tot 7. April is te Riga de doormarsch der garde aangekondigd. De burger-wapening is er thans voltooid en circa 6,000 burgers dragen de wapenen.

— De keizer van Rusland heeft in eene proclamatie van den 26. Maart zich beklaagd over den toenemenden geest des opstands in Europa, en roept, nu hij ook Rusland bedreigd ziet, zijn volk op om te strijden voor het geloof, den Czaar en het vaderland.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, den 2. April. Gisteren is hier van wege Rusland een Koerier aangekomen, depeches van zeer geruststellenden aard voor onze regering medebrengende. Onder anderen moet de keizer daarin de verzekering gegeven hebben, dat hij zich in de zaken van het buitenland in het geheel niet mengen wil, zoo lang zijn rijk daarbij ongeschonden blijven zal. Alleen, wanneer het Russische gebied door buitenlandsche vijanden geschonden mogt worden, zou hij den oorlog willen.

BRÜNN, den 28. Maart. Op den avond van 23. dezer zijn 115 gevangenen, zoo Polen als Italianen, uit den Spielberg ontslagen. Het tooneel van het vertrek uit de staatsgevangenis was roerend in de hoogste mate; aan het omhelzen en tranen storten scheen geen einde te komen. De blijdschap der Bewoners was mede zeer groot.

— De staat van zaken te Weenen is treurig. Bij de regering heerscht eene volkomen radeloosheid. De berigten uit Italie, Hongarije, Zevenbergen, Croatie, Gallicie, Bohemen, kortom uit alle deelen des keizerrijks, brengen de ministers in wanhoop.

ENGELAND.

LONDEN, den 3. April. De graaf *van Airlie* had zijn kasteel in Schotland den ex-koning der Franschen tot verblijf aangeboden, doch *Lodewyk Philips* heeft dit aanbod onder de warmste dankbetuiging van de hand gewezen, er bijvoegende, dat hij voor alsnog in Engeland wenscht te blijven.

— Gisteren werd te Clerkenwell eene vergadering van Chartisten gehouden, waar leden werden benoemd, die maatregelen zullen beramen, betreffende het aanbieden eener petitie aan het Lagerhuis. Deze petitie zal 5,000,000 handteekeningen bevatten en maandag den 10. dezer door een optogt van 300,000 personen naar het lagerhuis begeleid worden. Ook is eene circulaire aan de werklieden gerigt, om hen uit te noodigen dezen optogt te vergezellen; aan het hoofd der circulaire prijken de woorden *vryheid, gelykheid, broederschap!*

— Men herinnert zich te Liverpool, dat *Albert*, die thans als werkman te boek staat, en lid is van de Fransche Provisionele regering, eenige jaren geleden in genoemde stad onderwijs gaf in de fransche taal, en later chemist te Cadishead in het graafschap was.

— De meeste Engelsche bladen houden den oorlog voor stellig. De *Times* zegt daarom, dat de regering onzinnig zou moeten wezen, om naar de meening van eenige mijmerenden de strijdkrachten te verminderen.

— De graaf en de gravin *de Neuilly* leven met hunne familie zeer afgezonderd te Claremont. Hun huishouden is op een zeer zuinigen voet geschoeid.

— In Ierland neemt de gisting toe, en bereidt men zich openlijk tot een burgeroorlog.

— Dagelijks trekken nieuwe troepen naar Ierland. Den 31. Maart zijn twee regimenten te Dublin aangekomen, om het garnizoen der stad te versterken.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 3. April. Algemeen wint de overtuiging veld, dat de heer *Louis Blanc* zich in eenen toestand heeft gebragt, waaruit hij zich niet zal weten te redden. De roem, dien hij als uitstekend genie heeft verworven, zal daardoor geenszins verduisterd worden; maar men vreest, dat hij nimmer eene plaats zal innemen onder de uitstekende practische, met een gezond oordeel en vasten blik begaafde mannen.

— Men leest in de *Espérance, Courrier de Nancy*:

Den 26. Maart hebben er te Lixheim ernstige ongere-

OP CORSIKA 1820.

(Vervolg van onze vorige.)

Ik nam het voorstel met genoegen aan, en ik maakte mij gereed, om, door Beppo voorgegaan, verder te trekken, in het hart de overtuiging verkregen hebbende, dat Beppo in het geheel geene type, uit de verbeelding van wijlen den heer Guilbert de Pixérécourt gesproten, was. Op het midden van den dag, maakte Beppo, die niettegenstaande zijne aanmatiging van kracht, nog zijne wonde voelde, na eene zeer gelukkige jagt, in een heerlijk land, voor mij, zoo als hij mij ten minste zeide, eene kleine rust. Wij lagen beide op het gras, en praatten met het grootste vertrouwen, en vergezelden ons gesprek met menigte omhelzing van eene lederen flesch, met een edelen wijn gevuld, die de balling, als een voorzigtig man, altijd bij zich droeg. Wat mij aangaat, ik gevoelde hoe langer hoe meer eene vreemde neiging in mijn hart voor dezen booswicht, die, zonder twijfel, met misdaden bedekt was, opkomen; hij was overigens een man van zeer goede manieren en scheen wel opgevoed te zijn.

– Gij zijt een flinke, knappe jongen, zeide Beppo, die zich zeer hoffelijk uitdrukte; de inwoners van Bastia mogen wel op hunne vrouwen passen, als vele van uwe kameraden u gelijken.

– De goede lieden behoeven niet op te passen, hernam ik; ik leef als een Karthuizer monnik, ik ben zoo zuiver en zedig als een jong meisje.

– Komaan, antwoordde Beppo, denk een armen berghewoner niet beet te nemen; ik ben ook jong, als gij, geweest, en ik was op uwen ouderdom in het geheel niet zuiver en zedig.

– Ik zal u een ontegensprekelijk bewijs van mijne deugd geven, zeide ik, als vernederd door zijn twijfelend gelaat; en ik verhaalde hem de geschiedenis van Gianetta en hare moeder.

Beppo hoorde mij aan met eene aandoening, die genoegzaam voor zijne gevoelens pleitte. Toen ik uitgepraat had, nam hij mijne hand en zeide:

– Wat gij gedaan hebt, is edel en grootsch. Vervolgens voegde hij er na eene pauze, met een onuitsprekelijken afschuw bij: Eene moeder handel drijven met de eer van haar kind! welk eene heiligschennis! O! dat geinigt van uw goed hart, dat gij dit jonge meisje beschermd hebt; laat mij u nogmaals de hand drukken, want gij zijt een goede en eerlijke jongen.

Ik moet, tot mijne schande bekennen, dat ik mij niet weinig gestreeld gevoelde, van dus den lof van mijn gedrag uit den mond van een man, van eene meer dan verdachte zedelijkheid, te hooren komen. Beppo, die zich in het geheel niet met vleijerij ophield, vervolgde:

– Mijne aandoening bevreemdt u? Het is, ziet gij, wijl ook ik eene dochter zoo arm en jong als Gianetta, heb, eene dochter, die alles is, wat ik bemin, en van welke ik reeds lang gescheiden ben. Ik wil uw vertrouwen met vertrouwen beantwoorden, want ik wil niet hebben, dat gij gelooft een bandiet het leven te hebben gered.

En zonder eenige inleiding, neeg hij zijne levensgeschiedenis op, van zijne geboorte af.

De geschiedenis van mijn vriend Beppo was afschuwelijk algemeen en vervelend. Hij behoorde, volgens zijn zeggen, tot eene welgestelde familie van Bastia, wier naam hij echter goed vond, mij te verzwijgen. Hij had gestudeerd aan de akademie te Marseille. Hij was, nog jong zijnde, gehuwd met eene vrouw van minderen stand, bij welke hij deze dochter, al wat hij beminde, had gekregen. Zijn vertrouwen werd bedrogen, en hij had zich zelven regt gedaan, door den minnaar zijner vrouw te dooden. De vervolgingen der justitie, door de pogingen der familie van den overledene, die hoog in aanzien stond, opgewekt, hadden hem gedwongen zijn kind te verlaten en in de bosschen te vlugten.

De geschiedenis van den balling boezemde mij slechts zeer weinig belang in; maar hij bemerkte mijne weinige oplettendheid niet, met zooveel warmte sprak hij. Nadat Beppo geëindigd had, gingen wij, tot mijn groot genoegen, weder op weg, en wij jaagden tot des avonds. Toen wij scheidden, wees hij mij een duister verblijf aan, in den hoek eener rots, waar hij gewoonlijk vertoefde, en hij eischte mij de belofte af, dikwijls van zijne kennis der wouden gebruik te maken. Ik maakte gebruik van dit verlof zonder valsche schaamte, en van dien tijd af, deelde ik al mijne vrije uren tusschen Gianetta en Beppo.

Ik leefde aldus meer dan drie maanden, het huis van mevrouw Capra slechts verlatende, om eenige togtjes buiten de stad te maken. Dit gedrag wekte de verontwaardiging van alle eerlijke zielen van Bastia op, die zich niet konden begrijpen, hoe een fatsoenlijk man, zich zoo uitzinnig aan eene ligtekooi kon verslingeren. Maar mij boven de kwaadsprekers, de liefloopers en de ijverzuchtigen verheffende, gaf ik mij aan een zeer fatsoenlijk geluk over; want, in al dien tijd, veroorloofde ik mij geene andere vrijheid omtrent Gianetta, dan hare handen, die uitermate schoon waren, te kussen.

De gehechtheid, die ik dit arme kind toedroeg, en die zij ook in alle opzigten verdiende, was van een geheel broederlijken aard; door eene overmaat van deugd, die wel te vergelijken was bij de houding van Bayard tegenover de weduwe de la Ravenne, stelde ik er eene eer in, dit jonge meisje, door hare moeder verkocht, te eerbiedigen. Het scheen mij edel en waardig toe, deze lieve bloem in mijne schaduw te laten groeijen, zonder haar met mijn adem haren glans te benemen. Overigens was het slechts in mijn geweten, dat ik de belooning mijner goede daad moest vinden; in de oogen der geheele bevolking was mijne verbindtenis met Gianetta schandelijk; en ik dacht het nutteloos om de oogen der menigte te trachten te openen. Zoo zag ik mijn kolonel, een edelman van den ouden tijd, nooit, of hij maakte mij verwijtingen over mijn ongeregeld gedrag en mijne vreemde neiging, om kwaad gezelschap te bezoeken, enz. enz.; maar de daarenboven zeer geringe indruk, dien deze re-

geldheden plaats gehad. Omtrent 200 man uit de omliggende dorpen, hebben zich, voorafgegaan door eenen trompetter naar die gemeente begeven onder het geroep van: weg met de joden!

De pastoor van Vieux-Lixheim onderrigt van hetgeen er dreigde te gebeuren, liep den hoop te gemoet, sprak dien herhaaldelijk aan en trachtte hen te bewegen om zonder geweldenarij uit elkander te gaan. Zijne stem was vermogend genoeg om een aantal lieden te wederhouden en vreedzaam te doen huiswaarts keeren. Maar de overige met bijlen, haken en ander vernielingstuig gewapend, zetteden onder woeste kreten hunnen weg voort naar Lixheim, vielen in de synagoog en sloegen er alles kort en klein. Vervolgens wierpen zij zich op de huizen der Israëliten en vernielden de luiken en vensters.

Breekt alles stuk, riepen de belhamels maar neemt niets weg, en ontziet de naburige huizen. Al de Israëliten hadden zich in hunne kelders verscholen en thans hebben zij bijna allen de vlugt genomen. De gewapende magt is op de been en de justitie doet streng onderzoek.

— Een groot aantal vrijheidsboomen zijn reeds op de pleinen en in de straten van Parijs geplaatst. Deze plegtigheid geschiedt met min of meer vertooning en loopt steeds geregeld af; maar des avonds vormen zich in onderscheidene wijken woelige zamenscholingen, en zelfs tot laat in den nacht worden de vreedzame bewoners dier wijken verontrust, door het lossen van geweerschoten en het afsteken van vuurzwermen. Herhaaldelijk, doch vergeefs heeft de overheid het volk aangemaand om hunne luidruchtige vreugde wat te matigen. Bij eene nieuwe proclamatie van den maire van Parijs aan de maires der arrondissementen, worden deze uitgenoodigd de noodige maatregelen te nemen tot voorkoming van die ongeregeldheden; en onmiddellijk en tot nader order aan een toereikend aantal nationale gardes te bevelen, bij het vallen van den avond patrouilles te maken. Zij moeten alle personen arresteren, die de burgers zouden willen dwingen om te illumineren, of die op eene andere wijze de openbare orde zouden storen.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 5. April. De hoofdstad heeft het geluk den Koning in haar midden te bezitten. Het is de eerste maal, dat Z. M. zich aan zijne getrouwe onderdanen van Amsterdam vertoont, sinds de groote gebeurtenissen, die Europa hebben geschokt.

Willem II heeft zich gisteren persoonlijk kunnen overtuigen, dat hij meer dan ooit welkom was in de eerste stad van zijn rijk. Ofschoon zijne komst naauwelijks bekend was, hadden talrijke volksscharen zich geplaatst langs de straten, die Z. M. moest doorrijden om zijn paleis te bereiken. Bijna huis aan huis was met de vaderlandsche vlag versierd, en op den Dam, voor 's Konings paleis, stond eene ontelbare menigte, om hem met een luidruchtig gejuich het welkom toe te roepen.

De Koning verscheen onmiddellijk op het balkon met den prins van *Oranje* en prins *Hendrik* der Nederlanden. Het was een treffend oogenblik, toen de geliefde Vorst beide zijne zonen, hen bij de hand nemend, met een vaderlijk gevoel en koninklijke waardigheid, aan het volk voorstelde. Een daverend gejuich beantwoordde die gevoelvolle handeling des Konings, die het geluk heeft gehad te kunnen bemerken, dat hij daar werkelijk stond bij zijn volk, als een vader onder zijne kinderen, hartelijk bemind, gelijk een volk zijn Koning beminnen moet.

— Prins *Metternich* met zijne gemalin en gevolg is heden met den spoortrein van Arnhem alhier aangekomen. Z. D. H. zal van hier over Rotterdam naar Engeland vertrekken.

'sGRAVENHAGE, den 5. April. De commissie tot herziening van de grondwet zet dagelijks hare werkzaamheden met ijver voort.

— Bij Koninklijk besluit van den 25. maart is aan den minister van Staat, luitenant-generaal *J. A. H. de la Sarraz*, laatst minister van buitenlandsche zaken, een pensioen verleend van ƒ5000, op grond van art. 11 en 43 der wet van 9. mei 1846 (*Staatsblad* no. 24.)

ROTTERDAM, den 5. April. Een boer ontving, Maandag den 13. dezer, aan een kantoor binnen deze stad, eene som van ongeveer ƒ1700 aan bank- en muntbilletten. Hij deed dezelve in zijne portefeuille en ging daarop naar zijn logement in de Lombardstraat, binnen deze stad, waar hij, zoo als dit veeltijds plaats heeft, de portefeuille in een klein, daar aanwezig, kastje sloot, en de sleutel in zijn zak stak. Hoe ontzet was echter de boer toen hij den volgenden ochtend het kastje openmakende wel zijne portefeuille, maar niet het aanzienlijk bedrag dat hij er in gelegd had, terug vond. Het kastje schijnt met eene valsche sleutel opengemaakt te zijn en de dieven hebben eene som van ƒ1640 aan bank-biljetten ontvreemd en slechts eenige kleine muntbiljetten achtergelaten. Er is aan den bestolene tot dus verre niets overgebleven, dan de nummers der bankbiljetten, in zoo verre hij die weet, bekend te maken.

— Te Bennekom is ll. Vrijdag middag door een landbouwer en zijne beide zoons, op klompen, een hert gevangen, dat op de vlugt was. Zij hebben het in een moeras gejaagd, waar het gevlugte dier is verzakt, en zoodoende de prooi zijner vervolgers is geworden.

LEEUWARDEN, den 4. April. Dat men met het gebruik van groentens niet onoplettend moet zijn, daarvan hebben wij wederom een voorbeeld aan te wijzen. Eene zekere familie alhier, had zich bij het kooken van soep, onder anderen, bediend van een gedroogd vergiftigd werkend kruid, (*Datura Stramonium*) hetwelk zich toevallig in huis bevond, dewijl de man dat kruid nu en dan in zijne tabak bezigde, voor aamborstigheid; niettegenstaande men vóór het gebruiken der soep de bladen er uit had genomen, was men toch zoo onvoorzigtig die schadelijke kost te nuttigen. De vrouw en de kinderen ondervonden spoedig de nadeelige werking van dat kruid, dat bij het gebruik eener groote hoeveelheid doodelijk is. — Voor zoo verre wij vernomen hebben, zijn de lijders met eene korte ongesteldheid er afgekomen.

— Wij lezen in het bijblad tot de *Arnhemsche Courant*: « De heer *Donker Curtius* heeft, naar men zegt, terstond, wat hem aanging, het excellentieschap ter zijde gesteld. Men moest het van hem verwachten. — Die takt heeft, zal medewerken die ongelukkige titelmanie af te schaffen. Men kan er best buiten, ook zonder nog tot het *burger* te moeten toevlugt nemen. In de Kamer evenwel begreep men het anders. Het *Zyne Excellentie* werd uitgehaald, tot *Zyne Excellentie den voorzitter van den ministerraad*. — Het valt als men op veel *woorden* gesteld is."

(Ook in Berlijn vindt men het goed dat de nieuwe ministers de excellentie-titelatuur niet veroorloven.)

MENGELINGEN.

Gedachten, uittreksels en staatkundige karakterschetsen, uit de » Geschiedenis van tien jaren," 1830-1840.

DOOR LOUIS BLANC.

In de dienst van één man, worden de soldaten vroeg of laat trawanten. Heden geroepen om de orde te bewaren, zullen zij morgen worden geroepen om de dwingelandij te beschermen; overal waar de werktuigen van beteugeling moeten toehouwen zonder te mogen redeneren, is er geene vrijheid meer, zijn er geene waarborgen meer, en wordt het onmogelijk een onderscheid te maken tusschen een wettigen wederstand en eene misdadige muiterij; de parlementaire magt houdt op afhankelijk te zijn, wanneer hare militie, dat is de nationale garde (de schutterij), door de militie van het gezag, dat is het leger, wordt vervangen; in één woord, de tusschenkomst der krijgsmagt in de inwendige geschillen is onbestaanbaar met het staatkundige overwigt van eene klasse, die zich op de nijverheid steunt. (XXXVI *Hoofdstuk*.)

—

Er is eene straf voor den hoogmoed die een deel van den hoogmoed zelven uitmaakt: de verveling; en de hovaardigste vorst is zoo zeer de slaaf van zijn eigen majesteit, dat hij, om een weinig vrijheid te genieten, soms verpligt is zich te verlagen. (XXXVII *Hoofdstuk*.)

—

De heer MARTINEZ DE LA ROSA. — Hoewel een dichter, heeft hij toch in de staatkundige wereld zich een naam gemaakt, en als staatsman, onderscheidt hij zich door dat sierlijk vernuft, dien afkeer van de ruwheden des gewelds, welke de kiesche beoefening der muzen verwekt. Zijne regtschapenheid is bewonderenswaardig, maar bloode: hij bemind de vrijheid, mits men hem vergunne haar met wantrouwen te bejegenen; zijne overtuiging gaat tot aan den moed, maar niet tot aan de stoutheid; hij mist eindelijk dien graad van driestheid, welke, in stormachtige tijden, met doorzigt gelijk staat; het vuur eener zuidelijke verbeelding vervangt in hem niet genoegzaam de geestkracht der volks-hartstogten, en de levendigheid zijner gevoelens strekt alleen om de te groote gematigdheid zijner denkbeelden te bewimpelen. De heer MARTINEZ DE LA ROSA is een van die mannen, welke juist genoeg kracht hebben om eene revolutie te beginnen, die het anderen, dikwerf verre beneden hen in waarde gegeven is te beheerschen, te bespoedigen of te eindigen. (*Idem*.)

ADVERTENTIEN.

§ § § Heden den 7. April 1848, is alhier te Vlissingen, ten gevolge eener korte, doch hevige slijmberoerte, in den gezegenden ouderdom van 74 jaren overleden, de Wel Ed. Achtbare Heer *LIEVEN DE JONGE BORGERHOFF*, Wethouder dezer Stad en Oud-Notaris; nalatende Kinderen en Kindskinderen, die zijn verlies betreuren.

§ § § De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal, op Woensdag den 26. April 1848, des voormiddags ten 10 ure, binnen Vlissingen, in het Lange Groenewoud, Wijk G. No. 16, presenteren te Verkoopen:

Eenen netten wel onderhouden **INBOEDEL**, bestaande in Tafels, Stoelen, Ledikanten met Behangsels, Chiffonnière, Bedden met Toebehooren, Tafelkleeden en Servietten, Schilderijen, Spiegels, Vloerkleeden, Karpetten en Matten, Porcelein, Koper, Tin, IJzer, Glas- en Aardewerk, Manskleederen, en wat meer zal worden geveild.

Daags vóór de Verkooping voor een ieder te zien.

§ § § De Staatsraad-Administrateur van de Particuliere Domeinen des Konings herinnert, mits deze, den belanghebbenden, dat de tiendpligtigheid, bij dat Domeinbeheer, steeds afkoopbaar blijft in verhouding tot een Kapitaal Inschrijvingen op het *twee en een half percents* Grootboek der Nationale Schuld, waarvan de rente gelijk is aan de gemiddelde opbrengst van ieder tiendblok, over de laatste vijftien jaren, met doorhaling van de twee hoogste en de twee laagste jaren, volgens Art. 799 van het Burgerlijk Wetboek; zoodat het oogenblik tot vrijmaking hunner bezittingen zeer gunstig moet geacht worden, naar de tegenwoordige prijzen dier Inschrijvingen en het minder geldelijke bedrag, aldus voor het gevraagde Kapitaal benoodigd.

'S GRAVENHAGE, 4. April 1848. VAN MESRITZ.

STOOMJAGTEN,

varende in het Beurtveer tusschen de Steden

Middelburg, Dordrecht, Rotterdam

en op alle daar tusschen gelegen Plaatsen.

APRIL 1848.

Van Middelburg.				Van Rotterdam.			
Dingsdag	11,	's mr. 5	ure.	Dingsdag	11,	's mr.	11 ure
Woensd.	12,	« 6	«	Woensdag	12,	nm.	12 «
Donderd.	13,	« 7	«	Donderd.	13,	's mr.	3 «
Vrijdag	14,	« 8	«	Vrijdag	14,	«	3 «
Zaturdag	15,	« 8½	«	Zaturdag	15,	«	4 «
Zondag	16,	« 9	«	Zondag	16,	«	4 «

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 8. April. Sedert den 6. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Calsijd, W. Tindall, Warder, garst; Oscar, J. H. Dolhoff, Gohtenburg, hout; Toirra, L. Matterovich, Alexandrien en Cowes, lijnzaad; Elisabeth, H. Wigs, Rio-Janeiro, stukgoed; Dexterous, W. Snerpe, Messina en Brest, fruit; .... J. Wrigt; Oostzee, hout; Bleidler, D. Hiet, Greilford, garst; Wilhelmine, J. Paterson, Gohtenburg, hout; Maria, J. Nielsen, Odessa, lijnzaad.

Voor Vlissingen bestemd:

The Mary, E. Sharp, New-Castle, stukgoed.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Eugène Marie, J. J. Fauvette, ballast, Avontuur; der Planter, J. Knudsen, ... Fernambuc; Hendrika Dorothea, A. van Aken, stukgoed, Hamburg; Catharine, N. H. Duintjes, aardappelen, Londen.

- Door de Nederlandsche loodskotter No. 6, Schipper L. van der Eyck, is op den 4. dezer, ter hoogte van de Singels, in goeden welstand gepraaid, het Barkschip Onderneming, van Middelburg.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 4 ure.
Sluiting des avonds 8 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

deneringen op mij maakten, verdween geheel en al, wanneer ik, als ik weêr bij Gianetta was, haar zoo vriendelijk, zoo goed en zoo gelukkig vond, als zij mij zag. Ik twijfel niet, of, zoo een dusdanige staat van zaken lang geduurd had, deze roman met een huwelijk uit genegenheid ware geëindigd, in spijt van het droevig voorbeeld, waarvan Scribe een vaudeville gemaakt heeft; maar de hemel wilde het anders.

III.

Ik weet niet meer om welk nietig voorwendsel, ik eene ontmoeting had met een mijner oude kameraden, een oud schermmeester, die mij een degensteek vereerde, welke mij acht dagen bedlegerig maakte.

Men zou niet kunnen beschrijven, met hoeveel zorg en teederheid, Gianetta mij overlaadde; altijd aan mijn bed gezeten, op mijne minste bewegingen lettende, verzorgde het arme kind mij met de genegenheid eener zuster.

- Laat mij bij u blijven, mijn vriend, zeide zij tot mij, wanneer ik haar wilde noodzaken om eenige rust te nemen, ik ben al te ongelukkig, wanneer ik u niet zie.

Haar gedrag toonde zoo klaarblijkelijk eene onbegrensde dankbaarheid aan, dat ik bevreesd was, in haar hart gevoelens te hebben doen ontstaan, van welke mijne eer geen gebruik had willen maken. Eindelijk, dank zij de zorgen van den chirurgijnmajoor en de goedheden van mijne oppasster, was ik in de tweede week weêr op de been, na verloop van welke, ik kon uitgaan. De krachten keerden allengskens terug, en weldra bleef er in mijn geheugen geene andere herinnering aan het voorval over, dan de vreemde blijken van genegenheid, welke ik van Gianetta had ontvangen.

Eens op een avond, dat ik met haar was uitgegaan, en de nacht kalm en zuiver scheen te zullen neêrdalen, stelde ik haar voor, om een bezoek aan mijn vriend Beppo, over wien ik haar had gesproken, en die zij gaarne wenschte te leeren kennen, te brengen. Gianetta stemde onbeschroomd in dit bezoek toe, en wij rigtten onze schreden naar den schuilhoek des ballings.

Op een uur afstands ongeveer van Bastia, houdt het bosch van oranjeboomen, dat de stad met een welriekenden gordel omringt, eensklaps op, en verandert in een kreupelbosch, met slingerpaden en holen bezaaid, die den, in slechten reuk staande, menschen tot schuilplaats dienen. Mijn vriend had een dezer gaten, die ik volmaakt kende, tot woning gekozen; maar ik oordeelde het niet raadzaam, om Gianetta dezen moeijelijken loop te doen ondernemen, en stelde mij te vreden, met Beppo mijne tegenwoordigheid aan te kondigen, door twee- of driemalen schel te fluiten, zoo als dat tusschen ons was overeengekomen. Daar ik geen antwoord ontving, en ik wist dat Beppo een man van orde was, die met de zon ging slapen, dacht ik, dat hij dezen nacht ten minste niet naar zijne woning terug zoude keeren, dat hij zich overigens wel kon veroorloven, zonder de goede zeden veel te kwetsen. Deze lange loop had mijne krachten uitgeput: voor dat wij weer naar de stad terug keerden, dacht ik het voorzigtig weder adem te scheppen, en ik zette mij, naast Gianetta, aan den voet van een oranjeboom neêr. Het was een heerlijke nacht; de maan, die het blaauwe gewelf der hemelen verlichtte, deed een zacht en wisselend licht in het bruine gebladerte der oranjeboomen, wier aangename geur den atmospheer vervulde, wiegelen. Het gezang van den nachtegaal en het laauwe en balsemende lispelen van den wind door het gebladerte, bezielden alleen dit tooneel zoo vol van rust. Ik gevoelde mij in geheel mijn leven nimmer het hart zoo geopend voor een zoet gevoel en voor het geluk, dan in dit oogenblik.

- Waarom heb ik mijne toestemming gegeven om zoo ver te gaan? zeide Gianetta op een eenigzins knorrenden toon, gij zult u te zeer vermoeid hebben, gij zult weder ziek worden.

- En zijt gij er dan niet om mij te verzorgen? hebt gij mij niet dikwerf gezegd, dat het grootste geluk, dat gij ooit gesmaakt hebt, toenmaals geweest is, toen gij mij geheel uwe genegenheid hebt kunnen toonen? Zoo ik weêr wensch in te storten, dan is het opdat gij mij van zorgen kunt omringen, bij mij kunt waken, mij te drinken geven... Al het genoegen is niet voor u, mijne lieve vriendin, en ik heb ondervonden, dat er ook geluk in het lijden is, wanneer men weet, dat men een zich toegewijd vriendenhart bij zich heeft, dat deel neemt in alle smarten en er zijn deel van wenschte te nemen. Zoo gij, mijne lieve Gianetta ooit ziek wordt, zult gij dit genoegen smaken, want ik zal u alle zorgen, die gij mij gegeven hebt, terug geven.

- Gij spreekt waarheid, Karel, hernam Gianetta, eene onuitsprekelijke bekoorlijkheid is aan het waken bij de sponde van een vriend verbonden; een blik, een teeken met het hoofd, betaalt u rijkelijk voor al uwe smart en vrees, O! ik herinner mij nog altijd de gelukkige aandoening, die mijn hart deed trillen, toen gij voor de eerste maal glimlagchende tot mij zeidet: Gianetta, het gaat mij beter. Want, wat ware er van mij geworden, zoo ik u verloren had, u mijn eenigen beschermer, u dien ik meer dan de geheele wereld bemin?

Toen zij deze woorden uitsprak, had hare stem eene hartstogtelijke uitdrukking, die ik van haar niet gewoon was, en die tot in het diepste van mijn hart een weêrklank vond gekregen. Op dit oogenblik raakte eene tros van hare rijke hairen, door den eigenzinnigen adem van den wind voortgestuwd, mijn mond aan, en ik hield ze tusschen mijne lippen vast. Hetzij dat Gianetta het niet bemerkte, hetzij dat zij niets vreesde, zij verwijderde zich niet; maar integendeel rustte haar hoofd bijna op mijn schouder, toen zij vervolgde:

- Herinnert gij u nog wel, Karel, hoe bedroefd en ongelukkig ik was, toen gij mij voor het eerste zaagt? De dood zou mij eene weldaad toegeschenen zijn; maar nu ben ik te gelukkig! God heeft al mijne gebeden verhoord. O! als gij wist, Karel, hoe groot de bekoorlijkheid is voor mij, van onder uwe bescherming te leven, en uren lang bij u door te brengen, u te zien, het geluid uwer stem te hooren! Neen! nooit hebben de schoonste droomen mijner jeugd zulk een geluk gehoopt! (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.